

זהו הגודל הטבעי של הציור המקורי - יצירתה של הציירת המקורית עוד יותר

אפולו

ת' ינוק קטן, בעל זקן וחבוש צילינדר, שוכב בזרועותיה של מאדונה, עם הילה על הראש. "מי זה התינוק?" שואלים את הציירת שציירה אותו.
 "זה הרצל בצעירותו, היא עונה.
 "ולמה יש לו זקן בגיל כל כך צעיר?"
 "כי הוא כזה חכם."
 "ומי זאת האשה?"
 "זוהי המטפלת שלו."
 "ולמה יש לה הילה על הראש?"

עם דן בן-אמוץ, שהוא גם בעליה רוכתה של בתיה אפולו, שאינה ניתנת לקניה.
 "כי היא לא סתם מטפלת. היא מטפלת טובה!"
 "ולמה היא לבושה בתלבושת מתקופת הרנסאנס?"
 "היא התלבשה לפי הצילום של האמא שלה."
 "ומה רואים ברקע של הציור?"
 "רואים את ירושלים. הם הצטלמו ב"סביבות ירושלים. יש להם שם בית."
 "ומה הוא לובש, הרצל התינוק?"
 "בגדיים."

★ ★ ★
מתחת לקסקט

זהו בתיה אפולו. היא מורה, תמ' הונת, אורגנילית, מלאת סיפורים והמ' צאות. ידי זהב, המציירות מיניאטורות נה' דרות, בכשרון ראוי להערצה.
 אפשר לראות אותה בכל בכורה גדולה. לבושה במכנסי גינס, סודר שחור, קסקט של מלחים על הראש. מתחת לקסקט יש לה שיער ילד גזור קצרצר, ועיניים גדולות, יפות, עם מבט רך, מזור.
 בימי חול היא לבושה בסתם מכנסי גינס וסודר. בחגים ובבכורות היא לבושה במכ' נסי גינס וסודר, ומוסיפה לזה איזה קישוט, לפעמים.
 למרות שהיא יפהפיה, מעניינת, צמודה תמיד לדן בן-אמוץ, וציירת מוכשרת, בזכות עצמה, היא נשארה אלמונית עד היום הזה. מעטים מכירים אותה, ומעטים יותר יודעים מי היא.
 ובכן, היא בתיה אפולו, בת דודתה של ערת-הזווה רונת אפולו, זו שהיתה ידידתו של יורם לנדסברגר. היא לא דומה לבת' דודתה. היא לא זוהרת ולא נוצצת, אבל כשמניחים עליה את העיניים קשה להוריד אותן משם.
 כשהיתה קטנה, היא למדה בבית-ספר הר'נו בתל-אביב, כבר אז היתה מורה, ו' ההורים שלה לא הבינו אותה, כשהיא

"זה הרצל בצעירותו... וזוהי המטפלת שלו... מטפלת טובה!"

עם המוזה

במבט הרציני המרו' כו האופייני שלה, מבט המופיע גם בעיני דמויותיה המצוירות, עם שיער-ילד קצרצר וחלק ועיניים גדולות.

של ציורים מיניאטוריים, קטנטנים, הנערכת בגלריה גורדון, ולולא בלטה בין כל ה' ציירים ותמונותיה הנאיביות שהיו הסנסציה של התערוכה, נמכרו רובן כבר בערב ה' פתיחה.

יש לה כל מיני ציורים בתערוכה. בציור אחד יש איש קטן, ירוק, בגודל של כמה סנטימטרים, בתוך מסגרת מליאה מסמרים, ומתחתיו כתוב: מוכה גורל חסר כל שאין לו אף פרטטה.

על הלוח עליו תלויות תמונותיה מצויי' רת גם מסגרת, ובתוכה זר פרחים. הכותרת עקידת יצחק. או קבוצת אנשים בתלבושת של סוף המאה, יושבים ערוכים במבט כמה. אלה הם המחכים לצוואה. התערוכה וההצלחה המתחילה לבוא ב' עקבותיה, אינם מוציאים את בתיה מהכלים. היא ממשיכה לשבת לה בטירה המבודדת שלה ב'פ, מול הים, ולצייר כל מיני אנשים מוזרים. היא מצוירת אותם לעצמה ולהנאתה - אבל ישמעו עליה הרבה - בגללם.

קישטה את החדר שלה בגולגולות. בכל שעו'הפנאי שלה היא היתה יושבת ליד ערימות של ניירות, ומציירת לעצמה ציורים מוזרים, על כל מיני אנשים מוז' רים. אחר-כך היא גמרה את בית-הספר והלכה ללמוד ציור.

★ ★ ★
הטעם - משותף

יא דמדה בויצ'ו ובמכון אבני במשך חמש שנים, ולאחר שסיימה את לימודיה היתה כבר ידועה, בין המכרים הקרובים שלה, כציירת בעלת עתיד.
 אחר כך היא התחתנה לשבועיים, הת' גרשה, אחרי זה היא הכירה את דן בן-אמוץ, והיום היא גרה בבית יפואי, עתיק, עם חצר פנימית, חלונות מקומרים, ריהוט ישן, מסודר בטעם מצויי': הטעם המשותף שלה ושל דן בן-אמוץ.
 יתכן שהיתה נשארת אלמונית עד היום, הוה, לולא השתתפה בתערוכת